

From an idea by ANDREA DAMI

Original title: **Mamma ti voglio bene!**
Illustrations by Matt Wolf
Texts by Anna Casalis

© 2019 Giunti Editore S.p.A., Milano-Firenze
Dami International, a brand of Giunti Publishing Group
www.giunti.it

Обичам те, мамо!
Илюстрации Мат Улф
Текст Анна Казалис
© Издателство „Фют“, 2020

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

ISBN 978-619-199-480-9

Браво, Мечо!

Мама Меца се грижеше за всичко и за всички –
за Мечо, за татко Мецан, за къщата, за градината.
Всеки ден ставаше рано и имаше много работа.

Един ден тя сготви гъбена супа и започна да пере.
– Нека ти помогна, мамичко! – запретна
ръкави мечето.
За награда мама Меца повози Мечо в коша за пране.
– Много е хубаво! Искам още! – викаше мечето.
– Добре, но утре. Сега ще наберем ябълки...
– И ще ми направиш ябълков щрудел! –
подскочи Мечо и изтича в градината.

Първо се пъхна в малиновите храсти, след това
си хапна касис, после се огледа. Мама Меца я нямаше.
– Мамо, къде си? – завика Мечо. – Мамоооо! А, ето те!

Мама Меца беше заспала на слънчице до ябълката.
На Мечо му дожаля.
– Колко е уморена! Няма да я будя. Аз ще поработя
вместо нея.

Мечо занесе коша под ябълката и започна да бере.

– Една ябълка, две ябълки, три ябълки... – броеше той и ябълка след ябълка тупкаха в коша.

Скоро ябълките по ниските клони свършиха. Мечо се протягаше и подскачаше, протягаше се и подскачаше, но не можа да стигне до високите клони. Обиколи дървото, опита се да се покатери, но не успя. Беше още мъничък.

– Ех, да можех да летя! Или да бях висок като мама...

Но макар и мъничък, Мечо беше умник и се сети нещо много умно.

Хвана дървото и го разтърси. Зрелите ябълки една след друга – туп, туп-туп! – изпопадаха на земята.

След малко кошът се напълни чак догоре със сладки червени ябълки.

– Ехааа! – радваше се Мечо. – Колко са много! Има за сто сладкиша с ябълки. Мамо, събуди се! Виж!

– Браво, Мечо! Много ми помогна. Гордея се с теб и много те обичам. Ти си моето слънчице.

– И аз те обичам, мамичко! – извика Мечо и се гушна в прегръдките на мама Меца.

Внимавай, Слончо!

Маймуните се люшкаха весело,
увиснали на лианите – люш-люш!
После политаха с тях от дърво
на дърво – хвъъър, хвъъър!
Това хареса на слончето.

То се хвана за една лиана
и се засили.
– Мамо, гледай ме! Летя!
– Внимавай, ти не си маймунка! –
опита се да го спре майка му.